

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: nesvépr. D. K.**, nar. „X“, zastoupeného opatrovnící M. V., oba bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 12. 2013, č. j. „X“, o invalidním důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána jeho opatrovnící v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 12. 2013, č. j. „X“, o invalidním důchodu, kterým žalovaná zamítavě rozhodla ve věci žalobcových námitek proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2013, č. „X“, kterým mu s odkazem na ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zamítla žádost o invalidní důchod s odůvodněním, že nezískal potřebnou dobu pojištění.

V žalobě opatrovnice žalobce uvedla, že žalobce byl dne 7. 1. 2013 Okresním soudem v Děčíně zbaven způsobilosti k právním úkonům, přičemž dne 13. 8. 2013 mu byla ustanovena opatrovnice. Na doporučení Úřadu práce ve Varnsdorfu pak opatrovnice jménem žalobce požádala o přiznání invalidního důchodu, ovšem žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žalobcovu žádost zamítla s odůvodněním, že žalobce nemá nárok na invalidní důchod, neboť nezískal dostatečnou dobu pojištění. Opatrovnice žalobce má za to, že žalovaná ve věci špatně rozhodla, jelikož žalobce až do konce svého života nebude moci pracovat pro svůj zdravotní stav, neboť byl shledán invalidním ze 70% a je zbavený způsobilosti k právním úkonům. Na podporu tvrzení o žalobcově špatném zdravotním stavu

pak jeho opatrovnice k žalobě přiložila kopii listiny, již byla ustanovena opatrovnící žalobce a usnesení Okresního soudu v Děčíně ze dne 13. 8. 2013, jímž bylo zahájeno řízení ve věci žalobcova opatrovnictví.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že žalobcova žádost o invalidní důchod byla zamítnuta pro nesplnění podmínek daných ust. § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. V daném případě žalobce splnil první podmínku pro přiznání nároku na invalidní důchod, když posudkem Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 10. 10. 2013 u něj byl od 7. 1. 2013 shledán pokles jeho pracovní schopnosti z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 70%, což odpovídá invaliditě třetího stupně, ovšem druhá podmínka v případě žalobce, a to dosažení potřebné doby pojištění, naplněna nebyla. Z údajů obsažených v žalobcově dávkovém spisu a také údajů uváděných žalobcem při podání žádosti o invalidní důchod, totiž vyplývá, že ten v období 10 roků před vznikem invalidity, tj. v době od 7. 1. 2003 do 6. 1. 2013, získal pouze 1 rok a 117 dnů pojištění; v období 20 let před vznikem invalidity, tj. v době od 7. 1. 1993 do 6. 1. 2013, pak získal pouze 6 roků a 305 dnů pojištění. V rozhodném období pro přiznání invalidního důchodu tak žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění, a proto mu nárok na invalidní důchod nevznikl s ohledem na příslušná kogentní ustanovení zákona o důchodovém pojištění. Proto žalované nezbylo i přes skutečněné námitkové řízení, než žalobcovu žádost o invalidní důchod zamítnout. Dále žalovaná podotkla, že pro posouzení podmínky potřebné doby pojištění pro získání nároku na důchod bylo přihlédnuto i k době vedení žalobce v evidenci úřadu práce po 31. 12. 1995 jako uchazeče o zaměstnání, po kterou mu nenáležela podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci před dosažením věku 55 let, přičemž tuto dobu lze hodnotit nejvýše v rozsahu 1 roku před vznikem nároku na důchod.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 15. 9. 2014 opatrovnice žalobce vyjádřila přesvědčení, že žalobci by měl být přiznán invalidní důchod, jelikož žalobce byl uznán nesvéprávným. Z tohoto důvodu tak žalobce z logiky věci nemůže pracovat. K posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2014, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, nevznesla žádných výhrad, když jej shledala úplným a objektivním.

Pověřená pracovnice žalované při tomtéž ústním jednání před soudem setrvala na napadeném rozhodnutí a požadovala zamítnutí žaloby s ohledem na jednoznačné závěry obsažené v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2014.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k rozhodnutí, že žalovaná při svém rozhodování o žalobcových námitkách nepochybila a že žaloba není tudíž důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno jednak na základě posudkové lékařky pověřené vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Děčín, která při zjišťovací lékařské prohlídce dne 10. 10. 2013 posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že u žalobce je dán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že jeho rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je počínaje dnem 7. 1. 2013 zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 7, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 70%, s tím, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ust. § 3 a § 4 citované vyhlášky nemění, a jednak také na základě zjištění, že žalobce získal v rozhodném období 10 roků před vznikem invalidity, tj. v době od 7. 1. 2003 do 6. 1. 2013, pouze 1 rok a 117 dnů pojištění a v období 20 let před vznikem invalidity, tj. v době od 7. 1. 1993 do 6. 1. 2013, pak získal pouze 6 roků a 305 dnů pojištění. Výše citovaným prvoinstančním rozhodnutím ze dne 5. 11. 2013 žalovaná zamítla žalobcovu žádost o invalidní důchod s odůvodněním, že žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění, a proto mu nárok na invalidní důchod nevznikl s ohledem na příslušná kogentní ustanovení zákona o důchodovém pojištění. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím své opatrovnice námitky, v nichž uvedl, že je od 7. 1. 2013 nesvéprávný a nemůže tedy vykonávat další pracovní činnost.

Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaná v rámci řízení o námitkách se s ohledem na žalobcovy námitky zaměřila na zkoumání získání potřebné doby pojištění ze strany žalobce. Přes uskutečněné námitkové řízení ovšem žalovaná dospěla ke shodnému závěru jako v prvoinstančním rozhodnutí o tom, že žalobce získal v rozhodném období 10 roků před vznikem invalidity, tj. v době od 7. 1. 2003 do 6. 1. 2013, pouze 1 rok a 117 dnů pojištění a v období 20 let před vznikem invalidity, tj. v době od 7. 1. 1993 do 6. 1. 2013, pak získal pouze 6 roků a 305 dnů pojištění, a proto nelze žalobcově žádosti o přiznání invalidního důchodu vyhovět, což konstatovala v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 10. 12. 2013.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35%, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50%, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní

postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35% a nejvíce o 69%, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70% též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci tedy bylo rozhodnuto prvoinstančním rozhodnutím o zamítnutí žalobcovy žádosti o invalidní důchod žalobci, které následně potvrdila žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím, a to s odůvodněním, že sice u žalobce byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, v jehož důsledku mu poklesla míra pracovní schopnosti o 70%, což odpovídá invaliditě třetího stupně se vznikem ke dni 7. 1. 2013, ovšem žalobce současně nezískal potřebnou dobu pojištění.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ust. § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity, tj. zda u něj nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 35%. Pokud by žalobce byl shledán invalidní v určitém stupni, poté by bylo namíste zjistit, zda žalobce zároveň dosáhl potřebné doby pojištění, jinak zjišťování dosažení doby pojištění bez současného splnění podmínky invalidity v určitém stupni ztrácí na významu.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti a také datum vzniku jeho případné invalidity.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 26. 5. 2014. Žalobce byl jednání komise přítomen a přímo při jednání komise byl vyšetřen odbornou lékařkou z oboru psychiatrie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy a zprávy měla komise k dispozici. Na základě posouzení obvodní zdravotní dokumentace MUDr. L., spisové dokumentace a posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, zprávy o psychologickém vyšetření Mgr. B., zprávy o psychiatrickém vyšetření MUDr. K. a zprávy o interním vyšetření MUDr. Š. a také příloh, které opatrovnice žalobce přiložila k žalobě, jak je soud citoval shora, pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobce nebyl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 306/2008 Sb.

Komise konstatovala, že u žalobce se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je lehká mentální retardace bez závažných poruch chování v dospělosti. Tento stav byl dle komise mnoho let neměnný, stacionární a žalobce byl schopen pracovat jako nekvalifikovaný dělník a vykonávat pomocné dělnické práce. Dále komise uvedla, že ostatní onemocnění žalobce (hypertenze pro neužívání medikamentů a chronickou bronchitidu při trvajícím tabakismu a abusu alkoholu v anamnéze) byla z funkčního hlediska lehká a neměla podstatný vliv na pracovní potenciál žalobce. Dle komise měl žalobce při vyšetření komise tendence agravovat, přičemž vždy než odpověděl na otázku, tak sledoval družku-opatrovnici, jakoby hledal souhlas k odpovědi. Dále komise výslovně uvedla, že důvodem přijetí jejího posudkového závěru v neprospěch žalobce je nesprávný posudkový závěr Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, který nevycházel z dostatečné objektivizace zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků u žalobce. Komise spatřuje hodnocení zdravotního stavu žalobcem posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín za mylné a z funkčního hlediska nadhodnocené, když zdravotní stav žalobce byl léta stacionární, nedošlo v žádném případě k jeho podstatnému zhoršení. Vedle toho komise výslovně uvedla, že samotný fakt zbavení svéprávnosti žalobce k právním úkonům nebyl objektivním důvodem k přiznání invalidity ve třetím stupni. Komise pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce posoudila dle kapitoly V., položka 8, písmeno a), kdy ze zde uvedeného procentního rozmezí 10 – 20% stanovila 20% pokles, tj. komise použila horní hranici rozmezí, s tím, že komise neviděla objektivní důvod k použití ust. § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb., jelikož ostatní komorbiditity byly z funkčního hlediska posudkově nevýznamné. Komise uzavřela, že žalobce byl k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí nadále schopen vykonávat pomocné dělnické práce např. v pěstební činnosti, práce úklidového charakteru, ale i jiné pomocné dělnické práce bez potřeby teoretického myšlení, s tím, že byl schopen pracovat např. i v kartonáži v chráněných dílnách apod.

Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem jednala v řádném složení, že posudek ze dne 26. 5. 2014, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobce byl přítomen při jednání komise a byl přešetřen přítomnou odbornou lékařkou z oboru psychiatrie.

Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem přitom naprosto odlišně oproti posudkové lékařce Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ohledně míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobce dospěli k závěru, že dosahuje toliko 20%. Vzhledem k této skutečnosti je tak patrné, že žalobce nesplnil podmínku základní podmínku pro vznik nároku na invalidní důchod, která je zakotvena v ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, a to dosažení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti minimálně ve výši 35%. K posudkovému hodnocení posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín výslovně uvedli, že s jejím hodnocením nesouhlasí, její posudek považuje komise z funkčního hlediska za nadhodnocený, protože zdravotní stav žalobce byl léta stacionární, nedošlo v žádném případě k jeho podstatnému zhoršení a samotný fakt zbavení svéprávnosti žalobce k právním úkonům nebyl objektivním důvodem k přiznání invalidity ve třetím stupni.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, když za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek ze dne 26. 5. 2014 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobce. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná ani samotný žalobce prostřednictvím jeho opatrovnice, poté co byli seznámeni s tímto posudkem. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003 č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č. j. 5 Ads 22/2003 - 48 či ze dne 12. 3. 2009 č. j. 3 Ads 143/2008 - 92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Pro úplnost soud uvádí, že za situace, kdy žalobce nebyl v řízení před soudem shledán invalidním alespoň v prvním stupni, ztratilo jakkoliv na významu, aby se soud dále zabýval případným splněním dosažení potřebné doby pojištění ze strany žalobce pro vznik žalobcova nároku na invalidní důchod, jelikož obě podmínky je nutno splnit současně, jak již soud poznamenal výše.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měl v době rozhodování žalované, tj. ke dni 10. 12. 2013. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce tak má možnost poukazovat na své stále se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 10. 12. 2013 a které by měl mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro přiznání nároku na určitý stupeň invalidity ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu.

Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Zároveň by měl mít žalobce na paměti, že pro vznik jeho nároku na invalidní důchod je nutné mít zjištěn určitý stupeň invalidity a současně i získat potřebnou dobu pojištění (např. pomocí dobrovolného dodatečného doplacení chybějícího pojištění).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 15. září 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová